

POEZII DESPRE PĂSĂRI

CIOCĂNITOAREA

Cioc, cioc, cioc și iară cioc.
Bate-n nuc din loc în loc.
- Nucule cu frunza deasă,
Sigur, știu că ești acasă.
Ușa dacă mi-o deschizi,
Eu te curăț de omizi.

SCRISOARE DE LA RÂNDUNELE

de E. Dragoș

Cocostârcul astăzi
S-a întors acasă.
Toată păsărima
L-a primit voioasă.

Vin să-l vadă vrăbii,
Bun venit să-i zică.
Broaștele de baltă
Au murit de frică.

Iar drumețul spune:

„De la rândunele
V-am adus scrisoare.
Vă e dor de ele?”

„S-o citim!” — strigară
Vrăbiile toate...

„Scumpe surioare,
Noi suntem departe,

Dar vâslim spre țară,
Zilele-s senine,
Nu e ca acasă
Nicăieri mai bine!”

RÂNDUNICA

- Rândunică, rândunică,
Draga primăverii fiică,
De când cuibul ți-ai lăsat
Spune-mi, unde ai umblat?

-Am umblat din țară-n țară
După soarele de vară
Ca să-l rog să se grăbească
Înspre țara românească,
Să-nflorească florile
Că vin sărbătorile!

- Rândunică, soră dragă,
Eu te-aștept de-o iarnă-ntreagă.
Tu prin lume ce-ai văzut?
Spune-mi câte ți-au plăcut?

RÂNDUNICA

Caisul nostru a-nflorit
Și-n ramul lui a poposit
Venind din depărtare
O rândunică, ce acum
E obosită tare.

Ea a bătut din aripioare,
A-nceput să cânte-n soare
Si apoi cu-n ciripit ne-a salutat
Și-n cuibul de sub streșini
A zburat.

Pasăre, de ce zbori?

Să-mi răspunzi neapărat,
Pasăre,
De ce zbori? Cum îndrăznești?
i-am deschis larg ușa coliviei,
De ce nu intri?
Și unde te duci, o, pasăre?
La cine te duci?
Cum de nu ai uitat să zbori?
Mă miri, pasăre,
Mă nedumerești,
Să văd la tine
Atâta dor de libertate.
Nu-ți ajungea cântatul?
Pătrundea o rază de soare
Până la tine.
Aveai apă și grăunțe.
Eu te îngrijeam.
Acum, unde zbori?
De ce?
Ai să mai vii?

Papagalul și celelalte păsări

Lăsând a sa colivie,
În pădure vru să vie
Papagalu-a se plimba;
Și îndată ce ajunse
Să judece el se puse
Păsările ce cânta.
Că deloc nu suie bine,
Că glasul ei prea lung ține,
Filomelei tot zicea.
Și așa pe orișicare
Pasăre mică sau mare
El să tacă le făcea.

Dar odată supărate,
Păsările adunate,
Împotriva lui strigând,
Merșeră ca să vorbească
Cu dânsul, și să-l silească
Să cânte ceva, zicând:
“Cântă dar tu, împărate;
Fă această bunătate,
Un exemplu să ne dai:
Căci din a ta șuierare,
Socotim cu-ncredințare
Că prea minunat glas ai.”
El atunci stă la-ndoială,
Și prea cu multă sfială
Le răspunde c-un cuvânt:
“Domnilor! eu rîz prea bine
De-alții; iar cât pentru mine,
Deloc cântăreț nu sânt.”

SOMNOROASE PĂSĂRELE

Mihai Eminescu

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele -
Noapte bună!
Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm și florile-n grădină -
Dormi în pace!
Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce -
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!
Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună,
Totu-i vis și armonie -
Noapte bună!

Cucule pasăre sură

Cucule, pasare sura, cuc, cu-cu,
Cucule, pasare sura, cuc, cu-cu,
Ce tot canti la noi pe sura
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu.
Ce tot canti la noi pe sura
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu.

Ori ti-e foame, ori ti-e sete, cuc, cu-cu,
Ori ti-e foame, ori ti-e sete, cuc, cu-cu,
Ori ti-e dor de codrul verde
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu,
Ori ti-e dor de codrul verde
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu.

Nu mi-e foame, nici mi-e sete, cuc, cu-cu,
Nu mi-e foame, nici mi-e sete, cuc, cu-cu,
Ci mi-e dor de codrul verde
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu.
Ci mi-e dor de codrul verde
Cuculeana lugojeana, cuc, cu-cu.

Între păsări

Cum nu suntem doua pasari,
Sub o streasina de stuf,
Cioc in cioc sa stam alaturi
Intr-un cuib numai de puf!

Parca mi te vad, draguta,
Ca imi zbori si ca te scap,
Stand pe gard, privind la mine,
Ai tot da cochet din cap.

Nu mi-ai scoate oare ochii
Cu-ascutitul botisor
Si alaturea de mine
Sta-vei oare binisor?

Iara eu suit pe casa
Si plouat de-atat amor,
M-as imfla ursuz in pene
Si as sta intr-un picior.